

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 4

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2023

GGKEY:4N9SXFCUZZC

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de început

Întotdeauna m-a frământat gândul că adevărul iubitor nu se revelează omului cu influență în societate, care ar putea schimba comunitatea în bine prin implementarea sa, folosindu-se de statut și de potența financiară. În schimb, el se lasă descoperit oamenilor lipsiți de pricepere sau de pregătire, asemenea mie și multor voci care, oricât de limpede ar striga, sfârșesc prin a fi luate în râs. De ce durerea învinge bucuria, iar negativul suprimă pozitivul?

Prea târziu am înțeles că, dacă un om a învățat să înoate, nu este drept ca Dumnezeu să facă să dispară toate lacurile, mările și oceanele, privându-i astfel pe ceilalți de posibilitatea de a învăța. Deși mulți și-au găsit sfârșitul printre valuri, experimentarea este cea mai eficientă metodă de dezvoltare și de dobândire a independenței veșnice.

Dacă ar fi învățați cu toții ca printr-un miracol care i-ar priva de acest proces, oamenii ar înceta să mai fie oameni. Atunci, ei ar reprezenta doar o rasă superioară de animale, lipsită de libertatea de a alege. Așa funcționează lucrurile în lumea care mi s-a făcut cunoscută.

Avem nevoie de iertare și de iubire, provenite din partea unei Ființe Superioare și Îngăduitoare. Adevăratele nevoi umane sunt recunoscute destul de târziu, adesea în pragul morții sau în clipa în care pierdem pe cineva drag. În afara acestor momente prețioase ne comportăm indiferent, fără a realiza că lăcomia și aroganța au contaminat materia care ne supune prin identificarea cu ea. Doar Unul deține antidotul. Acela este înțelept și drept, iar sub aripa Sa desăvârșirea noastră este garantată. Aceasta este vestea minunată pe care o împărtășesc oamenilor prin decizia mea.

Eu ador lumina și doresc să știu că nu mă constrânge nimeni să îmi dedic viața răspândirii acesteia, pentru a fi iubit de câțiva și batjocorit de majoritatea. Experiența m-a învățat că nu trebuie să

dau explicații nimănui pentru alegerile mele, fie ele inspirate sau greșite, și nici tu nu ești nevoit să o faci, suflet călător.

Fie ca oamenii pe care îi vei întâlni în călătoria ta să îți devină familie, să obții împlinirea după care tânjești, iar golul lăuntric să ți se umple. Să nu te ocolească prosperitatea, nici sănătatea și nici bucuria, căci tu ți-ai depășit condiția, acceptându-ți trecutul prin care ți-ai construit viitorul.

Îmi amintesc cu drag de clipele mele înălțătoare, atunci când Cerul a fost mulțumit de mine, fapt pentru care m-a însărcinat cu o lucrare. Urmele pașilor mei vindecători transformau solul sterp în bucurie, iar norii făceau loc curcubeului care îmi radia deasupra capului; și lumea se trezea. Pe atunci, neștiind prea multe, am simțit că tot ceea ce este bun mi se cuvine, căci Cel care este peste toți și în toate lucrurile privea în depărtare la omul care aveam să devin și nu la cel care eram.

Astăzi, după nenumăratele victorii dobândite prin contopirea cu Spiritul Cunoașterii, simt că aș fi putut fi mai bun, mai puternic și mai dedicat, pentru a zbura cât mai sus și a reuși să îmi mențin altitudinea. Dar trupul care m-a condus până aici trebuie înapoiat Pământului.

Fericirea a fost ascunsă în toate lucrurile, dar omul caută ceva anume și refuză să privească din perspectivă, pentru a descoperi această lume perfectă și destinația splendidă care îl așteaptă.

Preoții și popoarele care au studiat Biblia au înțeles cuvântul la literă, nicidecum adevărul spiritual, iar lumea a rămas repetentă, și doar un număr infim de îngeri întrupați au urcat la Tatăl. Totuși, nimic din ceea ce a fost scris în trecut nu este dificil de asimilat de un suflet treaz.

Viața este blândă, cuvântul este dulce, adevărul este firesc, iar călătoria spirituală este esențială. Plăcerea de a parcurge mesajul înălțător se face simțită odată cu purificarea ta, care are loc în timp. Atunci, rădăcinile îți sunt smulse, iar tu te desprinzi de oameni, de locuri, de lucruri și de imaginea ta, care este produsul oamenilor, al locurilor și al lucrurilor. Identitatea ta reală este spirituală, dezvoltată în cunoaștere și în putere. Aceasta așteaptă să te întorci la esență și să te reîntregești.

Dacă ești de părere că zorii se ivesc prea târziu, află că nu ai fost niciodată cu adevărat interesat de deslușirea misterelor vieții terestre și de scopul ființei tale lăuntrice, ci ai alergat după plăceri efemere care nu ți-au adus nimic bun. Și totuși, nimic nu ți se dă împotriva voinței tale; aceasta este prima regulă implementată în Regatul de Sus.

Călătorii spirituale

În viață, este foarte bine să călătorești. Călătoria te inspiră și îți transmite un sentiment de libertate. Dar dacă obișnuiești să te muți dintr-un loc în altul pentru a deveni fericit, este semn că ceva nu te lasă să trăiești liniștit. Ce se va întâmpla cu euforia ta atunci când situația materială nu îți va mai permite să te deplasezi, când îți va scădea energia sau, pur și simplu, nu îți vei mai găsi motivația?

Călătoria este doar o altă activitate care îți ia libertatea de a percepe creația în spirit și de a fi prezent fără a îți muta trupul.

Nu am gândit niciodată atât de profund. De fapt, am crezut că un călător este tot timpul fericit, căci descoperă locuri frumoase și experimentează noi sentimente.

Așa este cum spui, dar totodată este și cum spun Eu.

Înseamnă că aprobi călătoria?

Nu astfel trebuie înțelese lucrurile.

Un om care aleargă pentru a trezi înăuntrul său o senzație sau pentru a se ascunde de alta nu este un om liber?

Înțelepții Egiptului antic cunoșteau tot ceea ce se întâmpla pe planetă fără a se deplasa sau a își trimite slugile în recunoaștere, deși nu dispuneau de tehnologia voastră avansată.

Privită dintr-un unghi spiritual, călătoria cu trupul este costisitoare și oarecum inutilă, deși pentru cei mai mulți dintre voi este recomandată. Aceasta vă deschide noi orizonturi și vă inspiră până într-un anumit punct, după care nu mai are nimic să vă ofere și se transformă într-o dependență. În lume, chiar și binele trebuie înfăptuit cu măsură, altfel se întoarce împotriva voastră, asemenea hranei fără de care nu ați supraviețui și care, consumată în exces, devine rea. Majoritatea bolilor cărnii provin din îmbuibare și nu din abstenență.

Pentru omul superior, călătoriile au mai degrabă un rol spiritual decât fizic, asemenea celorlalte activități ale sale. Călătorind, străpunge câmpul conștiinței colective al acelei așezări, influențându-l sau, dimpotrivă, fiind influențat. Particulele spirituale care îl alcătuiesc se află în opoziție cu cele ale locului prin care trece, nevătămat, asemenea unei picături de ulei care plutește într-un pahar cu apă fără a deveni una cu apa. În funcție de sensibilitatea ta, vei putea asimila și acest adevăr.

De pildă, dacă nu ai avut niciodată vreun gând homosexual, dar te afli într-un oraș european în care are loc o manifestație de stradă în sprijinul drepturilor LGBTQ, iar tu nu știi nimic despre ea, gândul ți va veni în minte și te vei mira.

Eu nu Mă declar împotriva a ceea ce hotărâți voi pentru voi. Omul trebuie să fie mai presus de toate liber pentru a rămâne om, indiferent de alegerile sale. Altfel ar fi doar un animal, iar viața trăită în trup ar fi zadarnică.

Ai folosit cel mai potrivit exemplu și nu cred că avem nevoie de mai multe. În continuare, am plăcerea de a Îți împărtăși o veste care Te va încânta, apoi vom relua discuția.

Cei care mi-au scris după ce au parcurs materialul nostru au afirmat că Te adoră pentru valoarea cuvintelor și au mărturisit că nu mai pot citi alte cărți. Avem cel mai puternic Dumnezeu, care este curajos, haios, iar mai presus de toate este iubitor, așa cum a fost, este și va fi în eternitate.

Într-o seară, m-au oprit câțiva tineri pe stradă, strigându-mă pe nume, având fețele senine și sclipire în privire pentru că m-au întâlnit. Ei m-au îmbrățișat și m-au iubit fără să îi cunosc, semn că lumina Ta le pătrunsese inimile citind. În ciuda entuziasmului lor copilăresc, știau despre ce vorbesc; stăpâneau înțelepciunea. În toamnă, voi revedea Israelul alături de un alt grup de cititori. Acești oameni îmi înapoiază, într-un mod misterios, mângâierea pe care le-am dăruit-o atunci când aveau cea mai mare nevoie.

Îți mulțumesc.

Și eu Îți mulțumesc, spre fericirea mea!

Pe aceasta nu am mai auzit-o niciodată, dar este o afirmație puternică și adevărată, nici nu știi.

Știu că binele pe care îl săvârșesc pentru Tine este de fapt bun pentru oameni și, în același timp, pentru mine.

Abia acum ai înțeles în ce constă strălucirea unui suflet, după atâta vreme. Cel mai mare suflet ia înfățișarea celui mai mic om, care muncește necondiționat în Numele Meu și al Iubirii Mele și nu se slăvește pe sine în nicio circumstanță. Liderul își conduce

poporul la adăpost și își învinge dușmanul cu propriile forțe. El nu îi trimite la înaintare pe cei slabi și lipsiți de autoritate, în timp ce stă ascuns în buncăr și își agață insigne rușinoase pe piept.

Un erou adevărat trece prin apă și prin foc și se întoarce în Sânul Iubirii, așezându-se la picioarele Mele, bucuros că a contribuit la planul divin. Alături de Mine se odihnește și își așteaptă următoarea misiune; nu pentru a Mă înduioșa cu credința și cu voința sa neclintite, ci pentru a își dovedi că este cel pe care l-am numit la Început. Aceasta este călătoria Îngerului ale cărui fapte au o mare însemnătate în Cer, care se întoarce în Împărăția Mea triumfător și se mulțumește chiar și cu o nucă, așa cum ai relatat anterior.

Oamenii încercați, pe care îi alin prin intermediul scrierilor, nu au avut șansa să cunoască dragostea lui Dumnezeu. Ei au fost învățați să se teamă de Tine ca de un tiran întunecat, căruia i s-au închinat întreaga lor viață, fără să obțină niciun rezultat. Au fost prezenți la slujbele de duminică, au sărutat icoane, cruci și au ars sute de lumânări, dar tiranul egoist nu le-a vorbit, nu i-a mângâiat, nici nu i-a vindecat. Apoi au întâlnit dialogul nostru în care li Se adresează acel Dumnezeu blând care nu îi trage la răspundere, nu îi pedepsește și nu le cere nimic în schimbul mântuirii, ci îi ghidează spre lumina lăuntrică prin care dobândesc viața veșnică, pe fiecare în ritmul său și după înțelegerea sa.

În continuare, voi povesti o experiență care confirmă teoria Ta cu privire la rezistența conștiinței colective, al cărei efect îl resimt oamenii sensibili.

În urmă cu opt ani, pe când vizitam pentru prima dată Regatul Unit al Marii Britanii, m-am lovit de un perete invizibil, pe care l-am perceput ca fiind construit de o forță adesea conștientă, care părea amenințată de prezența mea încă de la aterizarea la Londra. În prima parte a zilei, am resimțit efectul inclusiv în planul fizic, după cum urmează să descriu. Desigur, la rădăcina trăirii mele se află imaginația bogată care mă însoțește mereu, dar în acele ore mi-am dat seama că mă confrunt cu un adevăr de proporții.

Primii doi străini cu care am intrat în contact mi s-au adresat urât. Reacția lor a venit ca un reflex, pentru că am fost refuzat fără motiv. Șoferul autobuzului supraetajat a închis ușile chiar în clipa în care eram gata să pun piciorul pe scară, după ce îi permisesem unei doamne în vârstă să urce înaintea mea, ajutând-o cu geanta. În al doilea autobuz care a sosit nu am avut loc să urc, fiind foarte aglomerat, iar al treilea, deși era aproape gol și eu eram singur în stație, nu a mai oprit.

Autobuzele spre Birmingham circulau la fiecare patruzeci și cinci de minute. După circa două ore de așteptare, am fost nevoit să intru într-un magazin pentru a îmi cumpăra apă, iar vânzătorul m-a ignorat, și am ieșit.

Din nefericire, relatarea mea nu este o conspirație, ci un fapt real. Această energie creată și hrănită de oameni prin egoismul și răutatea nestăpânite poate deveni într-o oarecare măsură conștientă. La nevoie, entitatea se manifestă prin oameni, fără ca ei să fie conștienți de ceea ce se întâmplă.

În tot acest timp, m-am simțit rău într-un mod diferit, așa cum nu m-am simțit niciodată. La un pas de a îmi pierde cunoștința, am văzut în spirit cum se crăpa vâlul care îmi sufoca Cerul lăuntric, iar senzația a încetat. În următoarele patru zile, m-am putut bucura de călătorie.

Uneori mă visez călătorind din Fairbanks până în Anchorage, traversând Parcul Național Denali, admirând peisajele sălbatice. În viziune, ploaia de dimineață se prelinge pe ferestrele vagonului de dormit, iar razele roșiatice ale soarelui umplu peisajul de efect. Vreau să mă ridic pe acoperișul trenului în mișcare și să mă simt liber măcar pentru o clipă, privind în depărtare crestele munților înzăpeziți, lacurile cristaline și copacii înverziți.

Îmi imaginez adierea răcoroasă și aerul curat. Aud picăturile timide care mi se așază pe pelerină și adușmea natura la sfârșit de vară, îndrăgostit. Vreau să servesc micul dejun înaintea răsăritului, în Anchorage. Ouă Benedict cu somon și ceapă verde mărunțită, servite alături de o plăcintă cu cartofi bine prăjită și o cafea aromată. După masă, îmi iau rucsacul în spate și mă plimb pe malul lacului, așteptând să se ivească zorii, apoi mă îndrept tăcut spre gară și prind trenul meu.

Privesc munții înzăpeziți, care, cu cât sunt mai îndepărtați, cu atât sunt mai difuzi. Prin albastrul atmosferei încețoșate pătrunde auriul mângâietor care se reflectă în apele lacurilor de munte. O avionetă zboară la altitudine joasă, printre raze, cu aceeași viteză. O, ce minunăție! Parcă aș fi într-un decor de film, dar mă aflu în natură și simt creația splendidă. Și iată-mă ajuns la capătul lumii, departe de bestiile umane fără suflute. Mulți au fugit din orașele întunecate în căutarea libertății fizice, fiind săraci cu duhul, fără să conștientizeze că, într-un timp atât de scurt, s-au îmbogățit.

Întotdeauna mi-am imaginat că omul este un suflet călător, iar trupul care i s-a dat este o casă mobilă care îl însoțește de-a lungul vieții terestre. Chiar dacă îl încetinește, îi oferă un adăpost temporar și șansa de a simți, pe pielea sa, materia despre care a auzit

povestindu-se în toată existența. Poate că farmecul se ascunde în simplitatea locului și în complexitatea naturii care îmi livrează, într-un mod armonios, dorul de iubirea Ta necunoscută, care mă face să plâng de fericire și, totodată, de tristețe.

Cu adevărat, merită să mori în apropierea Muntelui McKinley, la fel ca Alexander, cu fața îndreptată spre cer, eliberat de dorința de afirmare a lumii în care fiecare caută să fie cel mai tare. Acolo să privești aurora care pătrunde în atmosfera Pământului și purifică lumea, captând particulele spirituale coborâte direct din stele și manifestate prin vegetație, departe de societatea rece, condamnată la o existență pe care nu și-o dorește.

Omul întinează tot ceea ce atinge. Poluează stratul atmosferic și strică Pământul. Acolo unde sunt mai puțini oameni, este mai multă iubire, pe care, dacă ești o fire mai sensibilă, în sensul bun al cuvântului, o recunoști în atmosferă. Vălul care ne-a fost tras peste ochi în încercarea de a ne împiedica să vedem lumina nu ne lasă să ne mai bucurăm de nimic. Cei dragi, natura și iubirea se sting lângă noi.

Departa de oameni, creația este mai înfloritoare și își urmează cursul. Stilul modern de viață este nenatural și bolnăvicios, deși la început pare o soluție benefică și luptăm pentru a îl obține. Poate că tocmai pentru că încercăm să corectăm ceea ce este natural și pur ajungem să ne supradozăm cu medicamente și să cunoaștem, totuși, toate formele depresiei. Noi tratăm simptomele afecțiunii, nu și cauza. Astăzi nu ne mai dorim călătorii, ci doar destinații; nu mai depunem eforturi pentru a ne împlini visurile, pe care le considerăm naive și irealizabile, ci doar așteptăm rezultatele.

Adevărul este că toate locurile de pe Pământ sunt frumoase și merită vizitate, însă puține rămân curate și respectate de turiștii necivilizați și nu sunt bine promovate. Dacă aș ajunge în Alaska, aș păstra biletul într-o carte, asemenea unui suvenir, până la sfârșitul zilelor, iar de fiecare dată când l-aș revedea, mi-aș aminti de răbdarea Ta.

Nu ignor locurile minunate în care am crescut. Mă declar un iubitor de munte și sunt convins că Munții Făgăraș formează cel mai spectaculos lanț montan, nu doar din Europa, ci din întreaga lume. Creștele roșiatice admirate în luna septembrie de pe Transfăgărășan au înfiripat în inima mea o dragoste și o tristețe eterne. Ceea ce mă oprește, totuși, să laud țara în care m-am născut este gândirea limitată a oamenilor care o întunecă. Egoismul, mândria, dezinteresul pentru aprofundare și nesimțirea se simt la tot pasul. Mizeria văzută și nevăzută a acestui popor păgân mă forțează să

îmi întorc fața de la el.

În adolescență, am fost îndrăgostit de stațiunea Sinaia. Acolo, și prin împrejurimi, tânjeam să îmi duc iubirea, pentru a ne plimba pe aleile luminate difuz de felinarele gălbui de la poalele munților. Îmi doream să intrăm în toate restaurantele și să savurăm bucate tradiționale, specifice zonei prahovene. Îmi imaginam că stăm la fereastră îmbrățișați până dimineața, adormind lângă sobă, epuizați de prea mult romantism și de o iubire nocturnă.

Mă urcam la volanul unui Peugeot 406, parcurgând cei o sută patruzeci de kilometri dintre București și Sinaia pe prima bandă a Drumului Național 1, cu inima la gât, sperând să nu comit vreo gafă. Astfel, vizitam Carpații la fiecare sfârșit de săptămână, cu pătura în portbagaj, visând.

Uneori mă opream la o stână de oi și gustam brânză sărată și țuică. Alteori aduceam băutură și ceva de mâncare de acasă pentru a economisi și înnoptam pe bancheta din spate a mașinii. Acolo, priveam copacii încețoșați și ascultam viscolul. Florile de gheață se formau pe geamuri cu o asemenea viteză încât puteam urmări fenomenul.

Așa am petrecut câțiva ani, savurând libertatea și trăind mai mult în imaginația mea, până când mi-am pierdut orice urmă de speranță. Începând de atunci, nu m-am mai putut bucura de munte, pentru că totul în jur îmi amintea de ea: iubirea dependentă de o fată.

Împlinisem vârsta de nouăsprezece ani, iar odată cu despărțirea de ea m-a izbit și moartea tatălui meu pământesc, care plecase împreună cu copilăria mea și cu tot ceea ce clădisem. Atunci nu Te cunoșteam așa cum Te cunosc acum și nu îndrăzneam să mă văd prea departe.

De aceea, Te iubesc mai mult decât toate ființele care rostesc cuvinte de laudă și Ți mulțumesc pentru șansa de a îmi descoperi calea spre lumina lăuntrică, în ciuda necredinței mele și a împotririlor repetate. Știu că, în tot acest timp, voința mea puternică a fost susținută. Pentru că nu o singură dată am pus cuvântul Tău sub semnul întrebării, ci în fiecare zi, timp de doisprezece ani și mai mult, dar am rezistat. Poate că singura mea calitate constă în faptul că m-am agățat de haina Ta ca un fricos și un neîndemânatic. Însă, dacă în viziunea lumii am eșuat, în ochii Tăi am învins, căci viața este un test al voinței pe care l-am trecut, indiferent de câte ori am căzut.

Nu mă desconsider în felul în care obișnuiește lumea, departe de mine orice gând josnic legat de faptul că nu sunt iubit. Eu am

fost și sunt un om privilegiat, dar mi-am epuizat energia cu gândirea în loc să trăiesc viața așa cum mi-a fost dăruită și să practic dragostea pură, care Îl atrage pe Dumnezeu în inimă cu o putere inimaginabilă. În ciuda slăbiciunilor, am ajuns atât de mare încât nu mă simt confortabil să povestesc faptele pe care le-ai săvârșit prin mine, omul plăcut Ție care am devenit.

Sunt convins că mulți sunt dornici să afle. Un suflet treaz nu se hrănește doar cu vorbe; el are nevoie, mai presus de toate, de fapte.

Pentru început, atrag atenția că un miracol este un proces la fel de natural precum este creșterea unui copac sau coacerea unui fruct. Neobișnuit este doar ritmul rapid în care se produce. Orice miracol despre care am citit sau despre am auzit s-a produs pe căi firești și nu prin magie, care este o iluzie.

Ce te-a ajutat să săvârșești miracolul? Cunoașterea asimilată, credința în sinele tău sau în Dumnezeu, o rugăciune specială?

Nimic din ceea ce poate fi explicat și numit.

Atunci?

Pe durata procesului vindecării am fost conștient doar parțial. Nici măcar nu m-am străduit să înfăptuiesc minunea. M-am golit de mine însumi și l-am permis Iubirii să acționeze.

Întâmplarea a făcut ca un copil să calce strâmb și să își forțeze glezna. S-a dezechilibrat imediat, a intrat în panică și a început să plângă. M-am apropiat de el, l-am așezat pe una dintre canapele, i-am luat piciorușul ușor învinețit și mi-am pus mâinile pe el, în semn de compasiune. Copilul era slab și avea glezne firave, căci nu se afla la prima entorsă, lucru pe care mi l-a recunoscut. L-am rugat să stea două minute pe canapea, apoi să se întoarcă la joacă, dar nu m-a ascultat. El a sărit în picioare și a strigat: „Nu mai am nimic, nu mai am niiiic“.

Am lăcrimat discret, recunoscând puterea Ta și onoarea de a coborî la mine și de a lucra. Însă această relatare naște o întrebare periculoasă în mintea apropiaților, care sunt curioși să afle de ce nu mă vindec pe mine sau, mai bine zis, vor să mă provoace.

Apropiații știu că uneori mă încercă o serie de stări prăpăstioase, care par pe punctul de a mă distruge. Eu mă ridic ca prin minune în ultima clipă și continui pe drumul meu, din ce în ce mai slăbit și, cel mai probabil, așa voi trăi tot restul vieții.

Puterea care mă pătrunde în anumite momente neprevăzute nu îmi aparține și nu mi se supune, iar un Creator drept și iubitor nu va căuta să îl scoată în evidență pe unul dintre noi, ci îi va iubi în egală măsură pe toți.

Sigur că mi-aș dori să fiu sănătos, ușor și energic, la fel ca în copilărie. Totodată, îmi doresc să fac lucruri bune și plăcute Ție prin sănătatea mea. De aceea, Te rog, iartă-mi slăbiciunea trupului, care mi-a răpit concentrarea, și privește în inima mea.

Gândurile mele sunt doar o fantezie necoaptă. Căci ele nu au devenit încă realitate, precum gândurile Tale, ca Ființă Independentă și Desăvârșită. În ceea ce mă privește, dacă îmi vine o idee, motiv pentru care dezvolt o dorință, sunt nevoit să lupt cu puterea mea de om pentru a o înfăptui. De multe ori eșuez și îmi risipesc energia, apoi consum și mai multă energie pentru a accepta înfrângerea. Alteori o înfăptuiesc prea târziu și nu mă mai pot bucura. În aceste clipe dificile, singura mea alinare este Mierea Pământului, dar și aceasta pare străină.

Iubitul, chiar și atunci când întârzie să îți arăt, Eu te iubesc. Când crezi că te-am uitat, te iubesc. Când simți că te apasă materia și îți pierzi energia, te iubesc de asemenea. Eu te iubesc fără abatere, de aceea ai nevoie să fii lăsat singur, pentru a te dezvolta prin puterile tale și a deveni independent întru eternitate, pentru a avea parte de darurile și de alinarea care ți-au lipsit. Fericirea izvorăște din tine. În interiorul tău cel mai profund găsești puterea și nu este nevoie să îndepărtezi slăbiciunile trupului, ci să te folosești de ele pentru a îți înălța și mai mult spiritul.

Omul ajutat de Dumnezeu în mod observabil este judecat de lumea care nu Mă cunoaște și are o răspundere mai mare decât cel care nu a știut. De aceea, nu intervin pentru tine și nu te ajut.

Dar Tu îmi vorbești și mă inspiri. Aceasta este tot o formă de ajutor care atrage o mare răspundere.

Chiar dacă ar fi așa, află că toți oamenii au primit darul de a comunica cu Dumnezeu prin harul Celui care mijlocește pentru voi. Trebuie să știi că mesajele pe care le scrii ar putea fi invenții hrănite de imaginația ta, care creează o realitate mai blândă, dar halucinantă. Căci omul înfometat visează mese bogate cu ochii deschiși, iar viziunile sale sunt atât de reale încât poate adulmeca mirosul bucatelor proaspăt gătite. Cel care este supus unei suferințe prea mari, la un moment dat se va vedea alergând pe pajiști verzi, împreună cu persoana iubită, pe care din punct de vedere fizic a pierdut-o, zâmbind sub privirile martorilor. Eu îți spun că dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ nu este o dovadă că ți-a vorbit Creatorul Lumilor, deși, analizat în profunzime, este.

Cum a fost posibil ca vindecarea copilașului rănit să aibă loc într-o clipă? Mi-au trebuit câteva secunde doar pentru a realiza ce s-a petrecut. Noi, oamenii, cunoaștem din experiență că o durere

durează de la câteva zeci de secunde până la două sau trei minute, în funcție de forța impactului la care a fost supus trupul. Durerea provocată de o entorsă durează mai mult decât cea provocată de un deget prins în ușă.

Vindecarea, care a constat în mai mult decât simpla stopare a durerii, s-a produs instantaneu datorită purității sufletului copilului rănit. La un adult, însă, situația este total diferită. În cele mai multe cazuri, pentru acesta nu se mai poate face nimic.

În loc să trăiască prezentul, omul se pierde în trecut și în viitor. Aceasta este tot o călătorie spirituală sau o capcană. Atunci când se întâmplă acest lucru, el dă drumul frâielor vieții și încetează să mai creeze conștient, motiv pentru care, în viața sa, evenimentele se întâmplă fără a le putea controla. Astfel, încetează să mai fie cauza principală a existenței care i s-a dat și, totodată, să mai stăpânească creația, ci i se supune și devine prizonierul acesteia.

Spre deosebire de noul om, a cărui lumină poate fi asemuită cu un material impermeabilizat care îl protejează de noroiul lumii în care trăiește, oamenii obișnuiți își murdăresc sufletele. Aceștia au nevoie să părăsească în repetate rânduri conștiința colectivă a orașelor mari pentru a se purifica. Odată urcați în tren sau în avion, se simt ușurați și încep să își amintească libertatea de care uitaseră. Se emoționează și devin nostalgici. La întoarcere, sunt mai calzi și mai relaxați, cel puțin pentru o perioadă.

Atâta timp cât este în putere, omul se lasă sedus de realizările lumești și nu se gândește la scopul existențial și la faptul că viața terestră este o călătorie scurtă extrem de importantă. Abia atunci când intervine boala sau bătrânețea, caută să recupereze lecțiile pierdute pentru a își întări inima. Inima se întărește prin cuvinte înțelepte și adevărate rostite la timpul lor, iar Împărăția Spiritului se cucerește cu un zel tineresc și cu o voință fermă.

Este din cale afară de egoistă dorința de a câștiga viața veșnică atunci când realizați că sunteți pe punctul de a o pierde pe cea terestră, de vreme ce nu v-ați gândit niciodată la moarte, nici nu ați crezut în viața de după ea. În schimb, v-ați lăsat seduși de cei câțiva ani nesiguri pe care i-ați avut la dispoziție în momentul în care ați conștientizat că existați.

Eu nu sunt acuzatorul. Judecata vine din spiritul vostru care a fost lăsat de izbeliște sau, mai rău, otrăvit cu „valori” lumești, drept pentru care acum vă trimite remușcările.

Administrarea unei hrane alterate provoacă un rău mai mare decât lipsa totală a ei. Dacă nu ați fi cunoscut boala, nici nu v-ar fi slăbit bătrânețea, nu ați fi fost interesați de continuitatea vieții

sufletești și de posibilități și de variațiile formei, ci ai fi rămas la nivelul inteligenței animale. Dar cutumele vieții vă determină să căutați lumina.

Dragilor, mai important decât viața este scopul pentru care v-a fost dăruită. Mai rea decât moartea este neîmplinirea acestuia. Refuzul, eșecul și tristețea vă ajută să vă cunoașteți și să deveniți independenți. În schimb, succesul lumesc vă leagă de identitatea provizorie de care, mai devreme sau mai târziu, vă veți desprinde. De popularitate vă puteți folosi pentru a răspândi cunoașterea. Prin validare vă puteți crește credibilitatea. Plăcerile pot deveni privilegii de recunoștință. Banii pot fi un mijloc pentru atingerea scopului și nu o distragere.

Ce îmi poți spune despre consumatorii ocazionali de substanțe psihedelice precum LSD, psilocibina și mescalina, care susțin că au avut parte de vindecări absolute și de călătorii spirituale în urma administrării acestora? Poate chimia să descătușeze mintea și să trezească sufletul?

Illuminarea nu ține de materie și de aceea nu poate fi obținută prin intermediul acesteia. Experiențele consumatorilor sunt simple călătorii mentale, nu spirituale. Imaginile apărute în viziunile lor sunt propriile gânduri, proiectate haotic din pricina relaxării parțiale a creierului. În schimb, spiritualitatea este claritate, nu confuzie. Relaxarea creierului are un efect benefic asupra sănătății trupului. De aceea, utilizată ca medicație, în cazuri speciale, metoda poate fi eficientă.

O femeie care a fost diagnosticată cu cancer gastric, o boală care i-a accentuat teama de moarte și i-a provocat multiple stări anxioase, a fost tratată cu psilocibină, o substanță extrasă dintr-o specie de ciuperci otrăvitoare, și se pare că a fost ajutată.

Femeia era o bătrână extrem de religioasă, care obișnuia să se roage Fecioarei Maria. În timpul unei ședințe cu psilocibină, Fecioara, la care bătrâna se gândea aproape tot timpul, i-a apărut în viziune, alături de alte apariții, și a sfătuit-o de bine. Experiența expusă este chiar dovada că viziunile consumatorilor sunt simple proiecții mentale, scăpate de constrângerile dobândite pe parcursul vieții și că, astfel, călătoresc mai liber prin mintea lor, dar nu reușesc să evadeze din ea. În afara minții ne poate ghida doar un suflet treaz. Un suflet devenit activ ne ajută să înțelegem lucrurile de care suntem conștienți că există și să le descoperim pe acelea la care nu ne-am gândit niciodată.

Avem o lume minunată, cu o natură bogată și cu aspecte din care oamenii cu percepție întunecată se pot inspira. Omule, încă

te mai poți bucura, mai poți simți iubirea. Ceea ce ai de făcut este să lași zgomotul celor care îl creează și să cauți liniștea.

Nu ești nevoit să atingi acea stare de confort care te absolvă de responsabilitate, în care îți aștepti veșnicia, satisfăcut de propriile realizări și de recunoașterea obținută, ce-i drept, cu trudă. Odihna prelungită creează o iluzie a stării de bine și te face latent, atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual. Un suflet treaz tânjește după activitate și caută călătorii complexe, pentru a își dovedi că este cel pe care Tatăl l-a numit la Început.

Călătoriile spirituale pot fi luminate sau întunecate, în funcție de gradul de conștientizare al sufletului trăitor. Un suflet puternic și luminos își va asuma o misiune de sacrificiu, care îi va aduce onoare în ochii Spiritului Primordial și ai creaturilor conștiente. Acest erou se va dedica eliberării umane, făcând cunoscut adevărul. În schimb, un suflet slab și întunecat va porni într-o călătorie de satisfacere a egoului, dorind stăpânirea maselor. De aceea, el se va scufunda în abisul orbirii și va atrage asupra sa, fără să își dea seama, rușinea. Tatăl manipulării este minciuna, iar la temelie stă interesul, deși minciuna se va dizolva de la sine atunci când va fi atins numărul sfinților răscumparați.

Dacă ți se pare nedrept, află că așa au fost hotărâte lucrurile pentru un timp. După căderea elementului spiritual negativ, unele suflete și-au urmat inițiatorul, iar altele s-au convertit și au primit lumina înțelegerii, indiferent de faptele lor.

În prezența sufletelor luminate persistă frumosul, blândețea și simplitatea, în cea a celor întunecate se resimt mândria, lăcomia și sinistrul. Casele sufletelor vii sunt luminoase, iar ferestrele lor, pe pervazul cărora sunt așezate plante verzi, sunt generoase, pentru a facilita conexiunea cu natura, pe care o resimt ca parte din ele însele. Aceste suflete au activități sănătoase, care le împlinesc, iar fericirea lor provine din dăruire, nu din agonisire.

Casele sufletelor condamnate sunt întunecoase. În ele, sufletele țin obloanele trase și își pun în lumină doar imaginea, avuțiile și plăcerile. Pereții camerelor lor sunt impregnați cu parfumuri senzuale și cu fum, iar aroganța emanată prin fiecare cuvânt și gest te face să părăsești încăperea. În întuneric nu trăiește nicio plantă și niciun animal de casă. Acolo, dragostea nu există, iar natura nu rezistă. Acestea nu creează nimic bun, ci doar caută să cucerească prin mijloace economice sau prin operațiuni militare tot ceea ce poate fi cucerit, pentru statut și pentru profit. De aceea, studiază legile albe și pe cele ascunse și se dedică funcțiilor lor murdare, dar orice început are și un sfârșit.

Legea albă reprezintă constituția la care are acces poporul de rând și pe care fiecare trăitor trebuie să o respecte fără abatere. În spatele acesteia mai există o lege ascunsă, pe care inițiații o respectă ca pe ceva sacru și care anulează pentru ei înșiși, la nevoie, celelalte legi.

Pentru un suflet treaz, însă, masoneria este o simplă superstiție lipsită de valoare, cu ajutorul căreia sufletele condamnate țin în captivitate suflete condamnate mai slabe decât ele. Elitele fac să persiste iadul pe planetă.

Am fost trimis recent în casa unui român inițiat în acest cult, absolvent de drept și premiat de nenumărate instituții cunoscute, pentru diferite cauze. Era un om straniu și econom la vorbire, cu o privire ascuțită și bănuitoare. Avea un statut material de invidiat, dar era sărac în libertatea mentală și în cea sufletească. Rafturile bibliotecii sale uriașe, realizate dintr-un lemn vechi și gros, erau pline cu manuale despre masonerie și francmasonerie, cu biografii ale membrilor consacrați și cu cărți religioase pentru cunoscători. Pe pereții locuinței sale erau atârinate strategic diplome de merit eliberate de mănăstiri ortodoxe binecunoscute din România și din Basarabia. La miezul nopții, era vizitat de dame de companie care îl desfătau contra cost; colecționa autovehicule de lux. Conducea două dintre marile instituții de stat ale României.

Dacă aș cunoaște mai puțin, aș afirma că dețin toate dovezile necesare pentru a îmi întări convingerea că pe Pământ trăiesc pui de diavoli căzuți din Cerul Lăuntric în iadul materiei perisabile. Totuși, ei reprezintă doar conștiințe superstițioase, prinse în lanțul penibilului și al jocurilor de putere.

Proaspeții membri ai cultului cred în puterea mistică a simbolurilor omenesci, despre care spun că se întinde dincolo de tărâmul lumii materiale la care au acces și în afara căruia nu cunosc altceva. Cei experimentați nu cred în nimic, știind că totul este o născocire aducătoare de avantaje. Nu sunt fericiți, oricât de mult ar câștiga sau oricât de mult ar manipula, iar la bătrânețe își cheltuie agoniseala, dorind să își prelungească viața prin transplanturi de organe și alte trucuri.

Crezând că acționează împotriva planului Tău și că se ascund satisfăcuți, se mint. Căci omul nu poate acționa în afara jocului, cu intenția de a depăși granițele libertății care i-a fost îngăduită. Dar jocul Tău este blând, iar de libertate trebuie să beneficieze toate ființele, fie acestea bune sau rele. Îndurarea Ta bate la ușa tuturor sufletelor și caută sămânța lor divină până în profunzimi. La lumină va veni fiecare, dacă renunță la mizeria sa, fie acum, fie peste

un milion de ani. Tatăl este veșnic viu, sfânt și bun, și nu va permite să piară niciun gând materializat care Îi aparține și care a fost creat cu un scop nobil. Cu atât mai mult, nu uită nimic niciodată și permite judecății să fie atrasă asupra sufletului indestructibil de către sufletul însuși, prin faptele săvârșite. Astfel, sufletul plătește înșutit spre curățare și purificare.

Toate faptele oamenilor săvârșite de-a lungul vieții, fie bune, fie rele, au fost cândva uitate. Însă va veni o zi în care vor ieși la iveală și vor avea un impact mai mare decât în momentul în care au fost înfăptuite. Atunci vor fi puse într-o lumină pură, pentru a fi privite și înțelese de toți, nu doar de cei care le-au fost martori.

Un set de scrieri arhaice descrie confruntarea omului superior cu elementul spiritual negativ al creației, numit Satan, care a fost eliminat din context mai târziu, după cum urmează:

Omul cu numele Enoh, care este Arhanghelul Rafael și care a trăit în trup cu puțin timp înainte de distrugerea generației umane care ocupa meleagurile terestre în acele timpuri, a schimbat câteva cuvinte cu cel mai mare dușman al purității. Elementul spiritual negativ i-a apărut în viziune sub o înfățișare hidoasă, având ochii roșii, părul ca șerpilor și capul fumegând. Evident, imaginea a fost percepută cu ochii sufletului și nu cu cei fizici, la fel cum le apar oamenilor în viziune îngerii iubirii, aceștia fiind expresia elementului spiritual pozitiv.

Cea mai rea compoziție a creației, aflată în preajma unui om, îi provoacă acestuia o senzație tulburătoare, greu de imaginat de celelalte ființe. În aceste situații, precum și în acelea confortabile, sufletul caută să alcătuiască o imagine reprezentativă, folosindu-se de experiențele și de gândurile deja cunoscute. Astfel, imaginea terifiantă a elementului spiritual negativ este o creație personală, menită să îi reflecte substanța.

La prima vedere, pare înspăimântătoare doar descrierea relatată în text, sub forma unei entități conștiente, pe lângă cruzimea și intenția sa, pe care nu le voi descrie, în umbra cărora se ascunde autodistrugerea. În același fel s-au exterminat tiranii și popoarele asupritoare care, prin greșeli infantile, și-au compromis imperiile. Într-o situație asemănătoare se află dictatorii, președinții și preoții actuali. Cu toții lucrează, fără a conștientiza, la dispariția lor, cu fiecare cărămidă pe care o așază în vârful instituției putrede care li se clatină.

Faptul că elementul spiritual negativ al creației a fost pedepsit de Enoh, prin puterea divină, a produs efecte resimțite de întreaga materie. Textul susține că Satan a fost aruncat în centrul Pământului.

tului, ceea ce a dus la contaminarea materiei și a ADN-ului uman. Acest aspect este resimțit de toate ființele care trăiesc în formă. Procesul degradării s-a accelerat, bolile au pus stăpânire pe carne, iar conectarea cu Spiritul Primordial a devenit aproape imposibilă. Din acest motiv, învățătura hristică încurajează detașarea de realitatea materială încă din timpul vieții terestre și susține unirea sufletului cu spiritul, în vederea dobândirii celei veșnice.

Dar elementul spiritual negativ al creației a învățat din greșelile anterioare și a luat forma suavă a celor mai dulci plăceri, care seduc cu luxul și cu rafinamentul materiei, făcându-i pe mulți să le dorească mai presus decât independența spirituală. În rădăcinarea în materie se produce treptat și, în cele din urmă, determină suflul să își întoarcă atenția de la adevăr în schimbul satisfacției.

Omul este suma elementelor care îl alcătuiesc, iar partea care va prelua controlul și îl va domina depinde doar de puterea voinței sale. După eliberarea de materie, aceasta nu mai are nicio putere asupra sufletului. Toate grijile, tentațiile și slăbiciunile care l-au chinuit se dizolvă asemenea prafului împrăștiat de vânt.

Relatarea ta este o lucrare istorică și spirituală de o profunzime nemaiîntâlnită. Claritatea cu care descrii fiecare aspect face ca misterul creației să își lase vălul la picioarele tale. Felicitări ție și generației tale pentru iscusința de a descifra nevăzutul și de a îl așeza în cuvinte, strigă lumile într-un singur glas, uimite.

Aceasta este puterea adevărului pe care am sădit-o în fiecare om. El trebuie doar să o fructifice din voință proprie, reducând la minimum dorința de răsplată. Atunci i se va deschide Cerul inimii sale și va vedea profunzimile creației ca și cum ar privi un film. Eforturile depuse sunt uriașe, iar prețul plătit este pe măsură, dar strălucirea este veșnică.

Oamenii superstițioși sunt atât de proști, încât, după ce îți vei lăsa trupul, îl vor examina dacă li se va oferi ocazia, în speranța de a obține dovada că ești spiritul care a fost trimis pentru a Îmi lumina calea, același care a mers, la fel ca în trecut, înaintea Mea. Unii vor fi curioși să afle dacă ești botezat sau circumcis, alții vor aștepta să se întâmple ceva neobișnuit cu trupul tău neînsuflețit pentru a crede. Peste toate acestea, ei se vor întreba cum poate fi adevărat că partea rea a materiei a fost înlăturată, atâta timp cât încă persistă ura între oameni, dar nu le va trece prin cap că răul rămas sunt chiar ei, ca fii ai inițiatorului lor.

Dacă un tată hoț, care crește doi fii și îi inițiază în toate înșelăciunile și cruzimile, este arestat și condamnat la închisoare pe viață, credeți că fiii săi, care din acestea trăiesc și care rămân pe

cont propriu, își vor căuta de lucru? Nicidecum. Ei vor face ceea ce au fost învățați de tatăl lor. De aceea, doresc ca voi să știți că generațiile vor fi curățate treptat și că materia va fi împrăștiată în repetate rânduri. Dorința Mea este să umplu cerurile cu ființe asemănătoare ție. După ce Îmi voi pregăti conducătorii, voi deschide larg porțile pentru a primi masele în Cer.

Cu cât cunoaște mai puțin, omul este mai gălăgios și mai mândru. Mândria este rădăcina tuturor nenorocirilor sale. Odată ce se detașează de doctrina sa limitată și se deschide, își oferă șansa de a descoperi realitatea profundă pe care a refuzat să o pătrundă. Doar adevărata cunoaștere va rămâne, doctrinele se vor prăbuși una câte una în fața luminii Mele, care a răsărit printre oameni. De această dată, lumina a răsărit din România, o țară desconsiderată de Europa de Vest, din convingerea că nimic bun nu a venit de la ea și că liderii nu au primit niciun semn care să le indice o posibilă transformare în viitor. Într-o țară fost comunistă, orice dezvoltare necesită timp.

Și totuși, fără recunoașterea adevărului cel mai profund, care este revelat în prezent lumii și care aduce cu sine moartea superstiției și a întunecimii provenite din ea, rasa umană nu are viitor. Cuvintele tale sunt citite de puțini și înțelese de și mai puțini, dar în viitor întreaga lume va fi ghidată din acest punct geografic.

Eu am sădit aici sâmburele spiritual care irigă Pământul. Tu ești izvorul Meu cel mai pur, împreună cu alți îndrumători independenți și unici, prin care Îmi înfăptuiesc lucrarea. Rezultatele tale se vor vedea în timp, iar Împărăția Interioară despre care îți vorbesc se va face simțită tuturor, așa cum a fost revelat în trecut prin profeții și scribii cei mai de seamă. Ei au văzut Continentul Europa strălucind asemenea unui diamant a cărui lumină venea din direcția Mării Negre și se revărsa pe întregul glob, în ciuda faptului că granițele erau orientate diferit.

Nu vă mândriți cu adevărul pe care l-ați auzit acum din gura Dumnezeuului Lumilor. Îngerul care se va lăuda cu strălucirea pe care i-am oferit-o va cădea în ispită și o va pierde. Căci cele mai pure izvoare spirituale, ale căror ape provin din Împărăția de Sus, sunt sufletele smerite care se dedică binelui din voință proprie și care trudesec cel mai mult.

Iubiților, Eu am aranjat lucrurile astfel încât, pentru oamenii materiali, lumina adevărului să rămână invizibilă. Mulți își vor venera iluziile în continuare și vor dormi în noaptea lor, dar voi veți fi feriți de tentația dominării. Dacă mulțimea v-ar percepe în lumina faptelor voastre, s-ar prosterna și ar săruta pământul pe

care călcați. Atunci s-ar cufunda și mai adânc în idolatrie, în loc să se elibereze de ea; v-ar adora și, totodată, s-ar înspăimânta.

Sufletele condamnate vor fi eliberate pe rând, fiecare atunci când îi va veni timpul. Și așa trebuie să se întâmple. Eu știu mai bine decât oricine ce este mai bun pentru oameni, cea mai sublimă creație a Mea. Totul în jur este perfect, dar perfecțiunea este observată doar atunci când are loc armonizarea interioară, care se produce în etape pe parcursul vieții.

Spuneam că, în viziunile viitorului îndepărtat, apostolilor li s-a arătat Îngerul încununat cu întreaga putere a lui Dumnezeu, ridicându-se dintr-o apă murdară. Această relatare face referire la Marea Neagră, care întruchipează întunericul minții sau noaptea spirituală a sufletelor.

În mâna sa, Îngerul ținea o carte redactată într-o limbă latină modificată în timp, care nu exista pe atunci și, prin urmare, nu a fost descifrată. Aici, cartea redactată în limba română cunoscută astăzi reprezintă adevărul pur, din care au fost eliminate influența politic-religioasă și erorile înțelegerii omenești.

În continuare, vizionarii au privit un om umil, cu părul cărunț și cu privirea înțeleaptă, luptând cu valurile lumii și biruind. El lua asupra sa greutatea materiei și o curăța. La finalul lucrării, omul divin a devenit un soare în fața căruia și-au plecat capetele toate ființele care au trăit de-a lungul istoriei. Și au slăvit puterea Mea de Domn, pentru că am sădit-o într-un om de mărimea unui fir de praf, neînsemnat și neputincios.

Învingătorul pe care l-au perceput ucenicii în vis este omul care luptă astăzi împotriva iluziei cu puterea Spiritului Lăuntric și rescrie structurile mentale pentru generațiile de oameni care se vor naște în urma sa. Celui care luptă împotriva cosmetizării adevărului și ridicularizează instituțiile profitoare îi voi da toată puterea în Cer și pe Pământ ca să le spulbere. Și dacă încă mai credeți că lui Dumnezeu nu Îi pasă sau că El nu lucrează pentru desăvârșirea umană, căutați un documentar care prezintă viața triburilor de oameni sălbatici care încă mai trăiesc pe planetă. Acestea sunt dovezi de necontestat ale faptului că omul nu poate evolua de la sine însuși nici într-un milion de ani. Fără educarea divină, ați fi rămas asemenea lor.

Dacă aveți un prieten sau vreo cunoștință care s-a dovedit a fi fidel adevărului și sincerității, admirați-o și sprijiniți-o după puterile voastre. Nu din milă, ci din respect și din prețuire pentru dedicare. Lumea are nevoie de cât mai mulți rostitori ai adevărului, în ciuda mulțimii de învățători profitori și nepregătiți.

Ferice de cei cărora le-a fost revelată voia Mea și au notat-o pe hârtie, pentru a o oferi căutătorilor vieții independente care se vor mai naște. Oameni simpli, fără averi și fără pregătire, au luat penița în mână și au transcris cuvintele Mele prețioase stând în camerele lor umede, cu pereți mucegăiți. Aceștia sunt picioarele Mele peste care lăcrimează Biserica răscumpărată din ghearele bestiei materiale și le șterge cu părul capului său.

Lumea nu s-a așteptat niciodată la apariția unei lumini de o asemenea anvergură, în ciuda nenumăratelor avertizări venite de sus. Cei care au luat în considerare câtuși de puțin apariția unui soare care le va pune în pericol instituția au crezut că vor reuși să îl stingă prin vechile metode umane. Totuși, fericirea trimișilor Mei este nemărginită, iar sentimentul prinde formă încă din viața terestră.

Am crezut că Te-am impresionat prin explicațiile mele, însă, citind ultimele pagini, am rămas eu fără glas. Adevărul îmi răsună în fiecare celulă, iar promisiunea este mare. Tu îmi dai puterea de care am nevoie pentru a înainta pe calea pe care o mai am de străbătut. La ceea ce a trecut mă gândesc doar cu iubire și astfel mă detașez de orice regret. Iubesc timpul care trece peste mine și mă modelează atât de frumos.

Pe toate câte mi le-ai spus le-am înțeles la timpul lor, de aceea Îți sunt recunoscător. Tu m-ai învățat ce să fac cu durerea, cum să canalizez energia risipită prin suferință și să o transform în pace pentru mine și în mângâiere pentru ceilalți. Mi-ai cerut să dezvolt o relație cu Dumnezeu care există în spirit și care guvernează în mod misterios lumea, nu să sărut obiecte bisericești sau cadavre considerate de orbi oase sfinte. Căci noi, oamenii, suntem lumini divine; cum am ajuns să îngenunchem în fața mortăciunilor și să le venerăm? O, Doamne, nici animalele lipsite de inteligență nu procedează astfel!

Nu sunt dur în exprimare dintr-o frustrare ascunsă care uneori iese la iveală. Eu nu am urmat aceste obiceiuri întunecate nici pe vremea când dormeam, dar mă uimește nebunia oamenilor și le-o spun în față, pentru a face ceva în această privință. Deși oamenii din prezent mă vor urî, urmașii lor, care le vor recunoaște prostia, mă vor iubi.

Toată învățătura pe care preoții și împărații au preluat-o și au corupt-o, de care s-au folosit în scopul obținerii avantajelor materiale, a avut menirea de a educa omul-animal. Astăzi programa a rămas doar o pânză de suprafață pe care sufletele leneșe o percep ca pe o exigență divină. Regulile întunecate ale dumnezeului ima-

ginar căruia i se închină nu îi ajută, ci satisfac dorința crescândă de stăpânire a idolului care a fost clădit după modelul părintelui imatur, gelos și din cale afară de nesimțit. O înțelegere mai înaltă a lucrurilor există, însă omul are nevoie de un gram de voință și de curiozitate pentru a primi acces nelimitat la adevărul prețios.

Religiosul care se închină de fiecare dată când trece pe lângă o clădire de cult este un om credul, leneș și neștiutor. El nu a fost niciodată curios să pătrundă profunzimile creației pentru a înțelege cum este guvernată viața, ci s-a mulțumit cu superficialitatea și cu superstiția, asistând o dată pe an la o liturghie lungă și plictisitoare, de pe urma căreia nu s-a ales cu nimic.

Ateul se ridică împotriva dumnezeului absurd și inventat de oameni. În sine, el înțelege că există o Forță necunoscută, care a creat tot ceea ce există și care menține, în continuare, tot ceea ce a creat. Despre această Forță imperceptibilă nu deține nicio informație, din pricina lipsei școlilor sufletești și a învățătorilor reali. Pe Pământ nu există școli adevărate, ci doar instituții de formare mentală, producătoare de sclavi.

În realitate, trebuie să dovedești o credință de o mie de ori mai mare pentru a crede că viața a apărut întâmplător și că inteligența s-a dezvoltat în mod accidental decât pentru a crede povestea cu bătrânul care a sculptat două forme umane din lut, asupra cărora a rostit o incantație, iar ele s-au însuflețit. Ulterior, formele proaspăt născute au început să dezbată una și alta, punând la îndoială însăși existența Creatorului.

Evident, doar mințile imature iau în considerare prima variantă. Cele coapte recunosc adevărul din spatele relatărilor sărace în exprimare ale vremurilor, înțeleg simbolistica, cercetează știința spirituală și le sunt recunoscătoare autorilor pentru esența regăsită în conținut, pe care o extrag și o așază într-o nouă lumină.

Un ateu ar trebui să știe că, dacă nu se mai duce la biserică și obișnuiește să se amuze pe seama celor care o frecventează, nu va dispărea biserica. Vor exista în continuare oameni care o vizitează cu venerație și care își cresc urmașii în aceeași doctrină. Și chiar dacă, la prima vedere, se vor îndepărta de religie, considerând-o absurdă și batjocorind-o, în clipa în care îi va lovi necazul se vor întoarce la ea, căci religia este rădăcina identității lor.

Pentru ca superstiția să fie înlăturată, trebuie scos la lumină și analizat fiecare aspect, spre a se înțelege ce este adevărat și ce nu, ce a fost înțeles parțial sau complet greșit și de ce a permis Dumnezeu ca lumina să fie transformată în cel mai profund întuneric cunoscut de acest neam.

Ateul a fost crescut într-un mediu religios ridicol, iar absurditatea acestuia l-a făcut să respingă totul și să devină ateu. Astăzi refuză orice formă de învățătură. El nu este capabil să asimileze dragostea care însoțește fiecare cuvânt al acestui mesaj, căci are rădăcini religioase cărora li se împotrivesc și de care nici măcar nu este conștient. El confundă cuvântul divin eliberator cu cel al condamnării.

În fiecare zi mă conving cât de dificil le este oamenilor să își descopere sinele și să se lase ghidați spre beneficiul lor, pentru a se dezvolta sănătos și a își cultiva o gândire independentă. Câte căi ocolitoare există, câte motivații lumești lipsite de esență îi atrag la început! Ei confundă simplitatea adevărului eliberator cu dezinformarea, fapt pentru care își formează caractere sofisticate, dar confuze.

Cineva îmi atrăgea atenția că nu voi înțelege aspectele înalte ale vieții atâta timp cât nu mă voi descurca cu cele neînsemnate, materiale, cum ar fi să îmi găsesc un serviciu stabil și bine plătit sau să îmi achiziționez o locuință. Cu ajutorul Tău, le-am realizat și pe acestea, dar mai târziu, după ce mi-am echilibrat sufletul și l-am unit cu Spiritul Lăuntric.

Acesta este momentul așteptat în care se face ziua pe planetă, din punct de vedere mental și sufletesc. Înțelegerea evenimentelor se arată, iar încercările își dezvăluie importanța. Lecțiile terestre au fost asimilate. Astăzi, substanța divină extrasă din om se înalță în conștiință, iar întreaga creație celebrează întoarcerea materiei la esență.

Dacă citești aceste cuvinte prețioase, nu le citi din dorința de a descoperi secretul succesului lumesc sau al mântuirii rapide, ci parcurge conținutul dintr-o plăcere pură. Nu aștepta să primești ajutorul divin în felul în care îl înțeleg oamenii, căci oamenii vor să primească de-a gata, fără merit, iar aceasta înseamnă a trișa. Tu luptă din toate puterile pentru a obține viața veșnică, tot așa cum oamenii materiali luptă pentru confortul vieții terestre.

Eu v-am pus la dispoziție toate uneltele necesare desăvârșirii sinelui vostru, însă nu vă voi sili să le utilizați. În schimb, vă voi trimite multe semne care vă vor indica momentele și modalitățile potrivite în care să acționați.

În sălbăticie, puii care nu luptă pentru a apuca o bucată din pradă rămân slabi și, în cele din urmă, mor. Cei care înțeleg cum funcționează lucrurile pe Pământ — pentru că în nicio altă parte nu este astfel — sunt primii care își întăresc trupurile și astfel își oferă o șansă la viață. Tot așa sunt și cei care iau Împărăția Mea

cu asalt și își dezvoltă diverse aptitudini divine. Pe lângă vânatul sfânt pe care vi l-am așternut la picioare trec mulți, dar aceștia își continuă drumul în căutarea hoiturilor lor, ridicând din umeri. Nu Îmi recunosc cuvântul în timpurile actuale, așa cum nu l-au recunoscut nici în trecut. Pe parcurs s-au îndepărtat atât de tare, încât Tatăl tuturor fapturilor și Cea mai familiară ființă a devenit un străin pentru ei.

Iubitule, dacă nu găsești o persoană care să trăiască mulțumită alături de tine, nu dispera. Tu ești un domn care nu cumpără plăcere și nu cerșește afecțiune. Cum ar fi ca noaptea, înainte de a îți așeza capul pe pernă, să ierți totul și să dormi ca un prunc? Atunci ai renaște în fiecare dimineață și ai iubi până la sfârșitul zilelor. Nu te-ar mai afecta niciun reproș și nu ai mai găsi nicio imperfecțiune. Și ai îmbătrâni frumos ca un om iubitor ce ești și te-ai emoționa privindu-te în oglindă, contemplând călătoria ta minunată.

Nu te lăuda cu realizările tale, ci oferă oamenilor șansa să te admire. Deși, în anumite momente critice, am intervenit și te-am ajutat, am făcut-o din iubire. Eu nu am nici nevoi și nici dorințe, căci tot ceea ce există Îmi aparține, iar ceea ce ai tu, ai primit mai întâi de la Mine. Caută, în schimb, să fii recunoscător în inima ta și mulțumește-ți pentru că ai descoperit adevărul și ți l-ai atribuit, în ciuda descurajărilor.

De-a lungul vieții, toate darurile ți se oferă la timpul potrivit, deși unele ajung mai târziu la tine și nu te mai bucură. Trebuie să știi că o bucurie prea mare îți distrage atenția de la ceea ce ești și de la ceea ce ai venit aici să împlinești. Aceasta te absoarbe și te leagă de lume, dar tu nu îți dorești, în profunzimile ființei tale, să devii un om al materiei, lipsit de adâncime, care și-a pierdut lumina, iar tot ceea ce i-a rămas este imaginea exterioară inutilă. La ce folos să existe o cană fără fund? Cum ar putea cineva duce la gură un strop de apă pentru a își potoli setea?

Iată că am înțeles și acest aspect care m-a frământat mai bine de douăzeci de ani, mulțumită indicațiilor pe care mi le-ai oferit. Așa este și nu altfel, și este bine. Izvorul veșnic al cunoașterii îmi potolește setea și nu mai simt nevoia de a căuta informații venite de la diverși, prin diverse materiale.

Aleg să îmi petrec această seară de toamnă pe terasă. Vremea ploioasă de afară îmi amintește că vara s-a dus. După o jumătate de an de trudă și o temperatură caniculară, a sosit timpul să adun recolta. Grâul reprezintă cuvântul divin pe care l-am frământat pentru a crea pâinea spirituală care îmi întărește voința. Strugurii

sunt faptele mele bune care se vor transforma în vin. Cu vinul mă voi delecta după finalizarea procesului de fermentare. Și mai sunt legumele, care simbolizează bunăstarea mea și aptitudinile divine pe care mi le-am dezvoltat scriind.

Pe lângă lumina spirituală pe care mi-ai dăruit-o, m-ai împins spre practică încă din adolescență. Eu m-am desprins de visurile lumești și am făcut ceea ce trebuia, pentru a îmi câștiga hrana și a fi mereu căutat.

Trezitul de dimineață cere un strop de efort din partea omului hotărât să facă ceva cu viața sa. Dar satisfacția dobândită este pe măsură, iar efectul pozitiv persistă până noaptea târziu și îl umple de viață.

Diminețile sunt cele mai frumoase. Norii albastru-cenușii se zăresc printre picăturile de ploaie. Lumina gălbuie a orizontului, tunetele asurzitoare și vântul răcoros îmi redau libertatea. Dealurile se bucură, pădurile se leagănă, iar eu suspin emoționat și Îți mulțumesc pentru șansa pe care am primit-o.

Iubirile se întorc la mine melancolice și doritoare, însetate de cunoaștere, de pace și de alinare. Marea Ta lucrare nu se oprește la mine, totuși. Intenția divină este să vindece sufletele epuizate care lasă garda egoului jos și imploră ajutorul. Astăzi, inima mea a crescut, la fel și răbdarea și curajul meu, precum și oportunitățile care mă întâmpină. Dorința de a rămâne un om drept, indiferent prin câte încercări am trecut, mi s-a împlinit. Atunci mi-am propus și să rămân umil și să nu induc pe nimeni în eroare.

Gălăgia orașelor dispare odată cu scăderea temperaturii, care aduce disconfortul, iar oamenii petrec în casele încălzite, dotate cu toate condițiile. Liniștea străzilor umple de farmec atmosfera. În urma porcilor rămâne mizeria pe care Iubirea o curăță cu neaua care se așază peste ea și o umezește pentru a se degrada. Crengile uscate, buruienile și gunoaiile aruncate, toate se întorc în pământ pentru a îl fertiliza. Și o iarbă proaspătă se pregătește să răsară în următoarea primăvară.

Trotuarele și șoselele sunt acum umede, iar pantofii mei sunt mai curați. M-am trezit înaintea răsăritului și am plecat spre serviciu. Am coborât din autobuz la stația obișnuită, numită Institutul de Hidrologie și Gospodărire a Apelor, și am mers zece minute pe jos, pe lângă pădure. Cerul poate fi admirat și în apa de pe trotuar, care îl reflectă. Frunzele căzute plutesc pe marginea străzii, la fel și sufletele eliberate de lume, care redevin substanța Iubirii care le-a trimis pe Pământ pentru a îl oxigena și a adăposti vietățile de fenomenele naturale.

Uneori, atunci când dăruiești totul pe tavă, în ciuda intenției tale bune, îl privești pe celălalt de oportunitatea de a se dezvolta. Curiozitatea de a învăța și de a își îmbunătăți starea spirituală și materială apare în urma eșecurilor repetate. Adevărul, în starea sa cea mai pură, nu este la dispoziția oricui, deși, într-un fel, este. Afirmatia Mea susține că spiritul imatur nu îl recunoaște, pentru a nu se folosi de el în scopurile sale josnice.

Tu mergi cu o geantă plină de bancnote în grajd și le dăruiești vitelor, care le aruncă în balebă și în urină, le calcă cu copitele lor sau se așază peste ele. Totodată, le explici dintr-o iubire pură că banii sunt mai valoroși decât o mână de fân. Cu ei vitele și-ar putea cumpăra zeci de căruțe cu iarbă proaspătă și apă la discreție sau bolovani din cea mai bună sare, pe care să îi lingă. Însă vitele rămân vite, iar tu îți risipești timpul, energia și banii pentru ca, într-un final, să te întorci dezamăgit la Mine, spunând că nu ai putut.

Așa am procedat, am oferit oamenilor care mi-au ieșit în cale tot ce am avut, asemenea unui prost hipnotizat de o iubire naivă și dintr-o bucurie prea mare pentru că am găsit soluția. Însă, treptat, mi-am pierdut entuziasmul, neștiind cum procedează Dumnezeu. Mult timp am crezut că suferința trebuie îndepărtată cu orice preț și că oamenii trebuie ajutați, dar acest lucru nu servește dezvoltării lor spirituale, au dovedit-o.

Am participat la conferințe online la cererea cititorilor din țări precum Australia și Japonia, pentru a îi încuraja să se descopere și să se vindece. Însă, după lecția Ta minunată, s-au întors la obiceiurile lor și la falsele credințe religioase. Nu intenționau să miște un deget pentru desăvârșirea lor, ci căutau un mijlocitor care să le rezolve problemele.

Cel care a ajuns până aici cu cititul vede destul de limpede că circumstanțele l-au condus la adevăr, indiferent de disconfortul resimțit și de lunga sa călătorie spirituală. El acceptă că viața a așezat lucrurile astfel încât să se trezească. Atunci când marea este liniștită, iar barca se leagănă, somnul sufletului este adânc și nimic nu îl poate trezi. Când valurile se izbesc însă de lemnul putred și rup ambarcațiunea, sufletul tresare și caută o modalitate de salvare. Soluția îi apare îndată în minte, căci Mijlocitorul, pe care nu Îl cunoaște, este prezent și cât se poate de real.

Fiecare exemplu folosit este incredibil și revelator, asemenea celor două referitoare la halucinații. Ambele variante, simptomele foamei și cele ale durerii emoționale, au fost și încă sunt testate pe pielea mea.

În copilărie, în perioada în care am trăit singur și nu am avut cu ce să mă hrănesc pentru un timp îndelungat, motiv pentru care îmi scăzuse forța și concentrarea și zăceam întins pe pat aproape întreaga zi, am deschis ochii și am văzut un tort decorat cu fructe proaspete și un platou cu cartofi rumeniți în cuptor, din care ieșeau abur și un miros îmbietor. Alături, cineva lăsase o geantă plină cu bancnote, care urmau să mă elibereze din situația critică pe care, spre amărăciunea mea, o trăiam. După mai bine de șaptesprezece ore de somn, ridicând capul de pe pernă, am realizat că visasem cu ochii deschiși. În ciuda acestui lucru, mă simțeam sătul și îmi recăpătasem parțial energia și motivația.

Recent, în urma unor teribile lovituri emoționale, am simțit o suferință interioară atât de mare încât locul în care mă aflam s-a schimbat în percepția mea, deși pe întreaga durată a trăirii am fost conștient că sunt în București, România, în zona de nord a capitalei, pe care o străbat zilnic. În acea viziune generată de durerea cumplită, am avut o stare familiară de pace și de admirație venită din partea unor suflete cerești iubitoare, care mă admirau pentru lucrările mele.

M-am văzut într-un loc care semăna cu o stațiune de pe litoral, însă anumite detalii m-au făcut să înțeleg că acel loc nu exista pe Pământ. Un grup de oameni frumoși, printre care se jucau mulți copii pătrunși de o iubire pură, m-au încercuit din dorința de a îmi împărtăși bucuria lor.

Vorbesc despre o dragoste cu efect permanent, o senzație pe care nu am simțit-o niciodată printre pământeni, căci niciunul nu a descoperit-o. În clipa în care a dispărut imaginea și mi-a trecut uimirea, durerea emoțională s-a ameliorat, iar, adulmecând pentru ultima dată viziunea, am inspirat o aromă asemănătoare celei de căpșune, dar mai discretă, care mi-a rămas impregnată pe haine, în semn de amintire. O, ce minune!

Cu adevărat, aceasta este o minune rară, care dezvăluie forța sufletului care caută să echilibreze o situație critică.

Prin intermediul unei viziuni presărate cu o iubire fantezistă, stările emoționale sunt echilibrate?

Adevărul este contrar față de ceea ce ai susținut. Realitatea materială, în care guvernează haosul și suferința, este o călătorie insignifiantă, în timp ce realitatea sufletului este aspectul pe care ar fi bine să puneți accentul. Care este mai reală, o viață terestră care durează șaptezeci de ani pământești, care, în comparație cu vârsta Universului material și spiritual, nu ține nici cât o clipire de pleoapă, sau viața spirituală a sufletului, care nu se termină?

Multe dintre trăirile actuale sunt creația sufletelor voastre și nu capriciile destinului. Lumea este o creație a imaginației Mele, fără de care nu ar putea exista nimic. Raiul biblic pe care îl veți experimenta în „viața de dincolo“ este o creație a sufletelor conștiente, trezite în timpul vieții supuse morții. Iadul, de asemenea. Acestea sunt stări de spirit și nu locuri în care vă trimit.

Ce simplu ar fi ca lucrurile să stea astfel, gândesc puturoșii și obedienții care nu vor să facă nimic benefic pentru sufletele lor, prin puterea pe care le-am dăruit-o. „Ar fi extraordinar ca, după desprinderea de trup, sufletul să își imagineze ceva, iar acel ceva să prindă formă“, afirmă aceștia, dar Eu nu susțin acest lucru.

Dacă pe Pământ vă imaginați că întreaga lume vă aclamează și că vă poartă un respect profund, bazat pe un neadevăr, iar în realitate sunteți doar niște leneși anonimi și totuși unii dintre voi reușiți manifestarea, aflați că sufletul nu se poate minți pe sine și nici pe ceilalți. Nu are capacitatea de a schimba aspectele conștiinței sale în afara lumilor materiale, prin care este încercat, în vederea purificării și a devenirii.

Loviturile primite pe parcursul vieții sunt dure, iar răutățile vin din toate părțile, dar timpul alocat încercărilor este scurt. În viitor, oamenii vor fi deschiși noilor revelații și vor studia știința spirituală pentru a își recăpăta puterea pierdută, căci vor simți chemarea lăuntrică. Eu nu voi lua nimănui libertatea, chiar dacă din pricina sa își va provoca moartea de o mie de ori.

Pentru un timp știut numai de Mine, păsările vor zbura, iar omizile se vor târî. Fluturile este calea de mijloc care unește cele două târâmuri. Transfigurarea se produce treptat, în timpul vieții terestre.

Încheiere

Nu te închina acelui dumnezeu despre care ai fost învățat că locuiește în mănăstiri sau în munți, ori în Cosmos, căruia îi displace comportamentul tău și ordonă ca lucrurile să îți meargă rău dintr-o dorință egoistă. Acel dumnezeu cu un caracter uman nu există. Tu caută să îți descoperi Spiritul Lăuntric și să îți creezi o relație personală cu El. Învăță să Îl asculți și lasă-te ghidat spre bunăstarea ta și a familiei tale.

Mai bazează-te și pe intuiție, pe ceea ce îți transmite inima ta curată că este drept și bun, și lasă în urmă realitatea senzorială și rațiunea adormită. Folosirea cu succes a intuiției te va ajuta să îți dezvolți și alte aptitudini, pentru a deveni un om independent și desăvârșit în toate.

Pentru a îți auzi spiritul, Unicul Dumnezeu care există și care nu este o fantezie omenească, ai nevoie să devii sensibil și receptiv. Începe prin a petrece cât mai mult timp în solitudine, pentru a depăși disconfortul de început și tristețea care îl urmează. Contemplează, lasă în urmă vechile obiceiuri și nu mai da importanță opiniilor, ci fii curios să afli ce gândește Cel care a creat lumea și care o susține cu puterea nelimitată a voinței Sale. Cum vede Dumnezeu lucrurile? Care este scopul vieții pământești și cum se poate îmbogăți un suflet călător?

Sufletele care au cunoscut adevărul, dar care, pe parcurs, au fost convinse să se îndepărteze de el, pe motiv că adevărul este o responsabilitate mult prea mare pentru niște oameni atât de mici, se vor întoarce la Mine mai târziu. Atunci, te vor privi cu orele, îți vor adresa întrebări și Îmi vor implora prezența mângâietoare. Acestora le transmit că, dacă au revenit pentru alinarea trupurilor lor, Eu nu sunt aici. Și un regret profund le va străpunge inimile împietrite, iar sentimentul va fi egal cu cel al copiilor abandonați de părinți.

Eu v-am dăruit o lumină pe care ați recunoscut-o la Început, dar la care ați renunțat din pricina presiunilor venite din partea celor cărora iluminarea nu le era destinată. Aceștia v-au convins cu teoriile lor bazate pe frică, prezentându-vă idei limitate și un stil de viață pe care, oricât de absurd vi s-a părut, într-un sfârșit l-ați acceptat. Dat fiind că ați renunțat la Mine, Unul este peste voi și va fi întotdeauna. Și nu Îl veți ajunge, indiferent cât de mult v-ați îmbunătățit atitudinea.

Voi sunteți suflete nobile, care provin din familii stelare și ați fost alese pentru a împlini lucrarea de eliminare a minciunii care strică Pământul. Însă, pe parcurs, ați fost cuprinse de întunericul său, care vă va ține prizonieri atâta timp cât voi dori.

Omul adormit este asemenea câinelui care latră printre scânderile unui gard putrezit, de fiecare dată când o persoană trece pe drum. El nu are nimic de câștigat din aceasta pentru propria evoluție și nici nu simte vreo plăcere lătrând. Nici nu latră pentru a păzi curtea, căci trecătorii pașnici nu reprezintă o amenințare, iar stăpânul său nu apreciază gălăgia nocturnă, motiv pentru care îl leapădă — dacă nu îl vor otrăvi mai devreme vecinii.

Așadar, animalul latră din prostie și dintr-o ură nejustificată, care nu face decât să îi grăbească sfârșitul. Astfel sunt și oamenii care se străduiesc să îl oprească pe omul iubirii din călătoria sa spirituală.

Omule, nu aștepta să ți se întâmple un necaz pentru a reveni la simțire, ci vino de bună voie, dintr-un dor aprins și o dragoste profundă. Doar animalul este adus pe calea cea bună cu biciul, nu și omul conștient. Acesta din urmă știe când să renunțe la un obicei dăunător, la un gând repetitiv și la răutatea inutilă.

Ferice de cei care au rămas fideli adevărului simplu pe care l-au recunoscut și l-au urmat gustând din miera ta. Aceștia M-au cunoscut ca Domn al domnilor și s-au propulsat în Împărăția de Sus, la cârma căreia vor sta alături de îngeri. Darurile Mele sunt destinate tuturor, însă este responsabilitatea fiecăruia să întindă mâna și să le ia, nu să stea în fund și să Îl blesteme pe Dumnezeu pentru că nu i le bagă în gură.

V-am reamintit acestea vouă, celor care nu ați găsit blândețe în lume, un cuvânt de încurajare, un umăr pe care să vă sprijiniți capul. Multe din câte ați obținut pe Pământ le-ați plătit cu iubirea și astfel ați sărăcit. Dar în cerurile Mele, care sunt lumi spirituale și materiale, iubirea izvorăște din abundență și vă alină.

Amin!

Amin!

Sfârșitul documentului 4